

SOPHIE
JOMAIN

Secret Santa

Καλωσήρθες!

Άνοιξε κάθε μέρα ένα **σφραγισμένο κεφάλαιο** και ανακάλυψε μια ιστορία αγάπης που θα σου κρατήσει συντροφιά μέχρι τα Χριστούγεννα. Ετοίμασε τον χαρτοκόπτη σου και ζεστές σοκολάτες!

Καλή
ανάγνωση!

1

Δεκεμβρίου

«Ο κοινωνιολόγος σπάει τον μαγεμένο κύκλο στην προσπάθειά του να ανακαλύψει αυτό το οποίο το σύμπαν της γνώσης δε θέλει να μάθει, ειδικά για τον εαυτό του».

Αν έπρεπε να σπάσω εγώ κάποιον κύκλο, θα σταματούσα να πηγαίνω σε μαθήματα που με κάνουν να μη θέλω να σηκωθώ από το κρεβάτι.

Παλεύω να συγκρατήσω τα χασμουρητά μου κρατώντας το σαγόνι μου.

«Ποιος μπορεί να μου πει τι σημαίνει αυτή η φράση;» ρωτάει ο καθηγητής μας στην κοινωνιολογία.

Δεν υπάρχει φοιτήτρια ή φοιτητής μέσα στο αμφιθέατρο που να ρισκάρει να δώσει μια απάντηση. Από την άλλη, και ο καθηγητής μάλλον δυσκολεύεται λίγο να μας πάρει στα σοβαρά. Είμαστε περίπου εκατόν ογδόντα άτομα και πάνω από τα μισά φοράμε χριστουγεννιάτικο σκουφάκι, πουλόβερ ή στέκα. Κάθε χρόνο, από την 1η Δεκεμβρίου επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία και την τελευταία μέρα πριν από τις διακοπές κάποιοι μεταμφιέζονται σε Αϊ-Βασίλη... ακόμα και στη θηλυκή του εκδοχή.

«Καμιά; Κανείς;» επαναλαμβάνει ο καθηγητής.

Προφανώς...

Στρέφομαι προς την Ινές. Από τις δυο μας, αυτή είναι το μυαλό.

«Εσύ, άντε!»

«Ε, βέβαια! Τα παίζω στα δάχτυλα τα βιβλία αυτού του τύπου, γνωστό αυτό!»

Γελάμε.

Έντεκα η ώρα, τέλος του μαθήματος. Και, βέβαια, όλοι μαζεύουν τα πράγματά τους.

Ο καθηγητής μάς σταματάει φωνάζοντας απεγνωσμένα στο μικρόφωνο. Έπρεπε να το περιμένω: όσο δεν έχουμε βγει ακόμα από το αμφιθέατρο, όλα είναι πιθανά...

«Επειδή φαίνεται να σας παθιάζει αυτή η προσωπικότητα, παρακαλώ να γίνετε ζευγάρια και να μου ετοιμάσετε μια πλήρη βιογραφία του Πιερ Μπουρντιέ, καθώς και μια μελέτη για την πολιτική εμβέλεια των ερευνών του. Θέλω να μου παραδώσετε τις εργασίες σας την επόμενη Πέμπτη, οπότε έχετε επτά μέρες. Καλό κουράγιο και τα λέμε την επόμενη εβδομάδα».

Μαζικός αναστεναγμός. Δέκα μέρες πριν από τις εξετάσεις εξαμήνου, είναι ζόρι.

Μαζεύω τις σημειώσεις μου, τις χώνω στην τσάντα μου και γυρνάω στην Ινές. Θα της ζητήσω κάτι που, μόλις το ακούσει, πάω στοίχημα, θα γκρεμίσει κανέναν φούρνο.

«Θέλεις να ξεκινήσουμε από τώρα;»

Μέχρι και η Ινές ξαφνιάζεται.

«Πλάκα μού κάνεις;»

«Όχι, τρώμε ένα σάντουιτς στα γρήγορα και μετά πάμε στη βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου, τι λες; Μάλλον δε θα είμαστε οι μόνες», προσθέτω δείχνοντας το αμφιθέατρο. «Καλά θα είναι. Αλλά, κυρίως: όσο πιο γρήγορα ξεμπερδέψουμε, τόσο πιο γρήγορα θα είμαστε ελεύθερες!»

«Φανέτα Ρενό, είσαι μια ποιήτρια...»

«Είμαι!»

Σηκώνω το βλέμμα μου, ένας τύπος τρυπώνει ανάμεσα στα έδρανα με αποφασιστικό ύφος για να πλησιάσει την Ινές. Είναι τρομερά αστείος έτσι που σπρώχνει όλο τον κόσμο.

«Σήμα κινδύνου! Κολλητσίδας ενόψει...»

Η Ινές αποφεύγει να γυρίσει αλλά τη νιώθω που τσιτώνεται.

«Ένας καστανός με γυαλιά;»

«Ακριβώς».

«Α, έλεος... Βιάσου να φύγουμε».

Αλλά, δυστυχώς, αυτός είναι πιο γρήγορος από μας.

«Γεια», λέει χωρίς πολλή αυτοπεποίθηση. «Δεν έχουμε μιλήσει ποτέ αλλά παρακολουθούμε ακριβώς τα ίδια μαθήματα από το προηγούμενο έτος».

Η Ινές αρκείται σε ένα κούνημα του κεφαλιού.

«Εεε... έχεις να κάνεις κάτι τώρα;»

Έτσι, στην ψύχρα. Εξάλλου, γιατί να χάνει τον χρόνο του;

Δε χρειάζεται να έχεις βγάλει πανεπιστήμιο για να αντιληφθείς ότι η φίλη μου έχει εκνευριστεί. Η Ινές είναι από τα κορίτσια που όλος ο κόσμος γυρνάει να τα κοιτάξει. Έχει μέτριο ύψος, είναι αθλητική, με μελαμψό δέρμα από την αφρικανική καταγωγή του πατέρα της, μάτια ανοιχτοπράσινα από τη Γαλλο-ιρλανδέζα μητέρα της και μακριά, καστανά μαλλιά με τέλειες μπούκλες. Κάθε φορά που την κοιτάζω, απογοητεύομαι. Είναι το ακριβώς αντίθετο από μένα, που παραείμαι ψηλή, παραείμαι αδύνατη κι έχω ίσια ξανθά μαλλιά σαν στάχια και δέρμα λευκό σαν γάλα. Και φακίδες από πάνω...

«Ναι, έχω, θα κάνω την εργασία με το ζευγάρι μου», απαντάει η Ινές με βλέμμα κενό. «Λυπάμαι, πρέπει να φύγω».

Δεν του λέει αντίο, παίρνει τα πράγματά της και μου κάνει

νόημα ότι μπορούμε να φύγουμε. Είναι η δεύτερη φορά από την αρχή της χρονιάς που την προσεγγίζουν έτσι. Νομίζω ότι της την έχει βαρέσει. Χαμογελάω αμυδρά και αμήχανα στον ερωτευμένο τύπο που έφαγε άκυρο και πηγαίνω κοντά στη φίλη μου.

«Όλα καλά;»

«Ναι... Καταλάβαινα ότι με κοίταζε συνέχεια σε όλο το μάθημα. Με ενοχλεί αυτό. Έχω κάπου γραμμένο στο πρόσωπό μου “Δοκίμασε την τύχη σου, μπορεί και να πω ναι”;»

«Δεν έχεις παρά να ασχημύνεις!»

«Θα το σκεφτώ! Και τώρα που μιλάμε για ασχήμια, δεσ ποιος έρχεται...»

Κοιτάζω και τον εντοπίζω που περπατάει προς το μέρος μου, με ένα χουλιγουντιανό χαμόγελο στα χείλη.

Είναι ο Γκαμπέν, το αγόρι μου. Περπατάει με ύφος χαλαρό, περνάει το χέρι του μέσα από τα ξανθά, πυκνά του μαλλιά και σταματάει μπροστά μου με ένα βλέμμα σαγηνευτικό που θα έκανε τον οποιονδήποτε να τον ερωτευτεί.

«Καλά είσαι, μωρό;» με ρωτάει σκύβοντας για να με βουτήξει και να μου δώσει ένα φιλί στον λαιμό.

Όταν απομακρύνεται, πιάνω την γκριμάτσα που κάνει η Ινές, γιατί απεχθάνεται αυτό το χαϊδευτικό. Κι εγώ το ίδιο, αλλά ήταν ή αυτό ή το «καρδούλα μου», και προτίμησα το «μωρό».

«Τι κάνεις εδώ;»

«Μου είπαν ότι το πιο όμορφο κορίτσι του πανεπιστημίου τριγύριζε εδώ γύρω, είχα λίγο ελεύθερο χρόνο και είπα να έρθω να δω αν ήταν αλήθεια».

«Και λοιπόν;»

«Δε μου είπαν ψέματα και σας καλώ για φαγητό, δεσποινίς μου».

Γυρνάω στην Ινές, που είναι ακίνητη και δεν την αγγίζει καθόλου το σαγηνευτικό παιχνίδι του Γκαμπέν.

«Πήγαινε, αν θες. Εγώ θα πάω στη βιβλιοθήκη για να ξεκινήσω την εργασία της κοινωνιολογίας. Μπορείς να έρθεις να με βρεις μετά».

«Σίγουρα δε σε πειράζει; Μήπως θέλεις να έρθεις μαζί μας;»

«Όχι, όχι, πρέπει να μελετήσω σήμερα, να προχωρήσω λίγο με τον Μπουρντιέ. Πήγαινε εσύ, τα λέμε μετά το φαγητό σου».

«Δουλεύεις ακόμα κρατώντας πιτσιρίκια μετά το σχολείο;» διέκοψε κοροϊδευτικά ο Γκαμπέν. «Δεν έχεις βαρεθεί;»

«Ναι, αλλά τι θες να κάνω; Υπάρχουν κι αυτοί που δεν μπορούν να βασίζονται στον μπαμπά και στη μαμά και πρέπει να δουλεύουν για να ζήσουν, όπως οι μεγάλοι. Τα λέμε».

Το ύφος της ήταν ξερό.

Ο Γκαμπέν την κοίταζε έκπληκτος καθώς έφευγε.

«Έχει τσατιστεί μαζί σου;»

«Μ' εμένα; Όχι, σ' εσένα μιλούσε...»

Και με το δίκιο της, αφού ο Γκαμπέν έχει έξι μήνες που παράτησε το πανεπιστήμιο μετά το δεύτερο έτος. Έκτοτε διασκεδάζει, κάνει ταξίδια στο Βέλγιο, στην Ολλανδία, στην Αγγλία, βγαίνει όποτε μπορεί... Οι γονείς του καλύπτουν τα έξοδα. Έχει οικονομική άνεση.

Ο Γκαμπέν βάζει τα γέλια.

«Καρδούλα μου, νομίζεις ότι μιλούσε για μένα αλλά κι εσένα οι γονείς σου φραγκάτοι είναι. Και μάλιστα πιο πολύ από τους δικούς μου!»

«Ισχύει, αλλά, σε αντίθεση μ' εσένα, εγώ δεν το επιδεικνύω συνεχώς».

Το χαμόγελό του μεγάλωσε.

«Αυτό είναι μέρος της γοητείας μου».

Ανοησίες...

Ο Γκαμπέν μισοκλείνει τα μάτια για να δει την Ινές που χάνεται στη γωνία του δρόμου.

«Πολύ βαριά κι ασήκωτη είναι η φίλη σου. Πάντα ξενέρωτη». Κατσουφιάζω.

«Δεν το νομίζω, είναι απλώς ρεαλίστρια. Οι γονείς της δεν μπορούν να καλύψουν όλα τα έξοδα και πρέπει να εργάζεται παράλληλα».

«Σου αρέσει να κάνεις πάντα την καλή Σαμαρείτισσα, ε;»

«Σοβαρά μιλάς; Καθόλου!»

Κι αυτό τού φαίνεται αστείο...

«Αν θες τη γνώμη μου, δεν πρέπει να γίνεις κοινωνιολόγος αλλά κοινωνική λειτουργός. Κάν' της ένα έμβασμα, αν είναι να νιώσεις καλύτερα».

Κάτι τέτοιο θα ήταν ο τέλειος τρόπος για να χαλάσω τη σχέση μου με την Ινές, θα το απεχθανόταν.

«Έλα, πάμε να φάμε», κατέληξε ο Γκαμπέν, «και μετά, αν το θες πραγματικά, πας να βρεις τη συγκατοικό σου».

«Τελικά προτιμώ να πάω να *παιζώ* την κοινωνική λειτουργό-καλή Σαμαρείτισσα και να μην αφήσω μόνη τη φίλη μου».

«Σε τσάτισα;»

Δε μιλάω, κι έτσι με τραβάει κοντά του για να μου δώσει ένα φιλί στον λαιμό.

«Για πλάκα το είπα, μωρό! Να κάνουμε έναν συμβιβασμό; Έχει ένα μαγαζί στη γωνία, πίνουμε στα γρήγορα έναν καφέ και φεύγεις».

«Πραγματικά δεν είναι σωστό να της το κάνω αυτό, Γκαμπέν...»

«Μα ήθελες να έρθεις κι εκείνη είπε ότι δεν την πείραζε».

«Το είπε γιατί είναι ευγενική».

Ο Γκαμπέν ξεσπάει σε γέλια.

«Δε θα καταλάβω ποτέ τίποτα...»

«Τι δε θα καταλάβεις; Εμένα;» τον ρωτάω κλείνοντάς του το μάτι.

«Ναι, κι επίσης που συνεχίζεις να πηγαίνεις στο πανεπιστήμιο ενώ δεν το θες. Υπάρχουν ένα σωρό τρόποι για να το αποφύγεις».

Αυτή είναι μια κουβέντα που έχουμε ήδη κάνει εκατό φορές, μακάρι και να ήξερα τι θέλω να κάνω...

Με τον Γκαμπέν ανήκουμε στον ίδιο κόσμο και, όταν πήγαινε κι αυτός ακόμα πανεπιστήμιο, είχαμε πάνω κάτω τους ίδιους ρυθμούς. Βγαίναμε συχνά, φεύγαμε Σαββατοκύριακα για όπου μας άρεσε, χωρίς ποτέ να είναι πρόβλημα τα χρήματα. Τώρα που έχει άλλους ρυθμούς, δεν μπορώ πια να τον ακολουθήσω, εκτός κι αν αυτό συμβαίνει επειδή δεν έχω πια όρεξη για τίποτα...

Καθώς δε λέω λέξη, εκείνος χαμογελάει.

«Άντε, πήγαινε, κέρδισες, σε αφήνω στα χέρια της Γκρινιάρας». Σκύβει και με φιλάει.

«Θα βρεθούμε απόψε; Σπίτι σου;»

«Ναι, βέβαια!»

Του δίνω ένα τελευταίο φιλί πριν αποχωριστούμε, βάζω το σακιδιό μου στον ώμο και πηγαίνω να βρω τη συγκάτοικό μου στη βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου. Μάλλον είμαι μαζοχίστρια...

Όταν φτάνω εκεί, βλέπω ότι η Ινές έχει κρατήσει ένα τραπέζι για τις δυο μας κι έχει βγάλει τον υπολογιστή της. Κοιτάζω γύρω μου, δεν είναι εδώ ούτε ένας από τους συμφοιτητές μας. Είμαστε πραγματικά οι μόνες που είχαμε αυτή την ιδέα. Άουτς...

Η Ινές σηκώνει το βλέμμα, έκπληκτη που με βλέπει.

«Κιόλας;»

Αφήνω τα πράγματά μου και κάθομαι απέναντί της.

«Είχα λίγες τύψεις που σε άφησα ολομόναχη».

«Ο Γκαμπέν είναι τόσο ακαταμάχητος, θα έδειχνα κατανόηση».

Αδύνατον να μην προσέξω τον σαρकाσμό στη φωνή της.

«Δεν τον έχεις και σε μεγάλη εκτίμηση, έτσι;»

«Το σημαντικό είναι ότι εσύ τον αγαπάς».

Δεν απαντώ. Τότε η Ινές συνοφρυώνεται.

«Τον αγαπάς, σωστά;»

«Ναι, βέβαια. Βρήκες τίποτα; Είναι συναρπαστική η ζωή του Μπουρντιέ;»

Η Ινές χαμογελάει.

«Σε μια ωρίτσα δε θα υπάρχει τίποτα κρυφό, θα δεις».

«Σουτ!» κάνει μια φωνή δίπλα μας.

Γυρνάμε και βλέπουμε έναν τύπο με καστανά, σγουρά μαλλιά που είναι τόσο ανάκατα, λες και πέρασε τη νύχτα εδώ. Για να μη μιλήσω για την κατάσταση που είναι τα γένια του!

Μπροστά του είναι αραδιασμένα βιβλία με ένα σωρό τύπους, πίνακες και γενετικό κώδικα DNA. Γέρνω προς την Ινές για να μιλήσω ψιθυριστά.

«Άλλος ένας φοιτητής της ιατρικής. Αυτοί κοιμούνται μόνο προαιρετικά».

Η Ινές γελάει.

«Σου έχω πει πως, όταν συμπλήρωνα τις σχολές της επιλογής μου, οι γονείς μου ήθελαν να πάω ιατρική;»

«Άντε! Ήθελες ποτέ να σπουδάσεις γιατρός;»

«Χαχά... Μα, ιατρική, ειλικρινά τι να πω... Και μόνο που βλέπω βελόνα, λιποθυμώ!»

«Σουτ!» επαναλαμβάνει ο φοιτητής λίγο πιο δυνατά.

Η Ινές σηκώνει τα χέρια για να ζητήσει συγγνώμη.
Αν αυτός φορούσε και σκουφάκι ύπνου, θα είχε όλο το πακέτο!
Η Ινές σπρώχνει μπροστά μου ένα μεγάλο βιβλίο που είναι ήδη ανοιχτό.

«Έλα, τεμπελχανού, μη νομίζεις ότι θα κάνω και τη δική σου δουλειά».

Χαμογελάω και υποχωρώ.

Ο φοιτητής της ιατρικής σηκώνει το κεφάλι και τα βλέμματά μας διασταυρώνονται για ώρα.

Έχει τα πιο γαλανά μάτια που έχω δει ποτέ.

Όταν φεύγω από το πανεπιστήμιο στις πέντε το απόγευμα, το μετρό είναι φίσκα, αλλά φτάνω σε λιγότερο από δέκα λεπτά στον σταθμό Λιλ-Φλαντρ.

Αμέσως το περιβάλλον δεν είναι πια το ίδιο. Η αυστηρότητα του πανεπιστημίου δίνει τη θέση της στο κέντρο μιας πόλης που παρόμοιάς της δεν είχα γνωρίσει μέχρι να έρθω εδώ. Πολυκατοικίες με αετώματα, κτίρια από κόκκινα τούβλα ή και πιο μοντέρνα μπαρόκ μνημεία κι άλλα νεοκλασικής αρχιτεκτονικής. Την πρώτη φορά που ήρθα εδώ δεν ήξερα πού να πρωτοκοιτάξω, υπήρχε κάτι να θαυμάσω παντού.

Είναι όμορφη η Λιλ, είναι φιλόξενη.

Κάνει κρύο, κι έχει σχεδόν πέσει η νύχτα, αλλά οι δρόμοι πλημμυρίζουν από κόσμο. Πάντα έτσι είναι εδώ, χειμώνα καλοκαίρι και τον Δεκέμβριο, κάθε γωνιά των δρόμων φωνάζει ότι έρχονται κιόλας τα Χριστούγεννα. Μια μεγάλη ρόδα, ολόφωτη, υψώνεται στα πενήντα μέτρα πάνω στην Γκραν-Πλας, την κεντρική πλατεία, κουβερτούλες προσφέρονται στους πελάτες που αφηφούν το κρύο και κάθονται έξω στα καφέ, το έλατο απέναντι από το

κτίριο της εφημερίδας *Η Φωνή του Βορρά* λάμπει αναμμένο και τα ξύλινα περίπτερα με τα χριστουγεννιάτικα είδη στην πλατεία Ριχούρ μάς θυμίζουν ότι είναι ώρα να κάνουμε λίστα δώρων.

Όπως κάθε φορά, είναι αδύνατο να γυρίσω στο σπίτι μου με άδεια χέρια. Στην αρχή, απλώς περιπλανιέμαι στους δρόμους, αλλά στο τέλος πάντα αγοράζω κάτι. Χθες, μια χριστουγεννιάτικη διακόσμηση XXL, σήμερα μια χάρτινη γιρλάντα για να τη βάλω στο δωμάτιό μου. Αύριο; Δεν έχω ιδέα, αλλά σίγουρα κάτι θα βρω.

Φτάνω στο σπίτι μου στις έξι. Το διαμέρισμα που μοιράζομαι με την Ινές δεν είναι μακριά από τον Καθεδρικό Ναό της Λιλ, στον τρίτο όροφο μιας τούβλινης πολυκατοικίας.

Είναι όμορφο το διαμέρισμά μας, με παρκέ, γύψινη διακόσμηση και μεγάλα παράθυρα. Έχει η καθεμία το δωμάτιό της και μοιραζόμαστε μια εξοπλισμένη μικρή κουζίνα και ένα μεγάλο σαλόνι. Οι γονείς μου αγόρασαν το διαμέρισμα όταν αποφασίσαμε ότι θα σπούδαζα στη Λιλ, αλλά, επειδή δεν ήθελα να μείνω μόνη, βάλαμε αγγελία για να βρω συγκάτοικο: και βρήκα την Ινές. Την καλύτερη δυνατή, για να λέμε την αλήθεια.

Όταν ήρθε στο σπίτι, εγώ δεν ήθελα να πληρώνει ενοίκιο, γιατί ούτε οι γονείς μου ούτε εγώ το είχαμε πραγματικά ανάγκη, αλλά οι δικοί της επέμεναν, όπως και η ίδια. Για τους Αμπάντ, δεν πρέπει να χρωστάς πουθενά. Γι' αυτό και η Ινές δουλεύει, για να μη ζητάει χρήματα από τους γονείς της για ό,τι αγοράζει ή για τις εξόδους της. Από αυτή την άποψη, πρέπει να παραδεχτώ ότι εγώ ζω σε άλλον κόσμο. Δεν έχω θέσει ποτέ στον εαυτό μου τα ζητήματα που θέτει εκείνη γιατί πάντα είχα κάπου να υπολογίζω. Είναι τόσο απλό.

Οι γονείς μου δεν είναι απλώς πλούσιοι... έχουν ένα βουνό

χρήματα. Θα μπορούσαν να αγοράσουν και γιοτ, αν ήθελαν, αλλά πάντα απεχθάνονταν να επιδεικνύουν τα χρήματά τους.

Η γενναιοδωρία τους απέναντί μου είναι απεριόριστη, το ίδιο και ο τραπεζικός μου λογαριασμός. Το πλεονέκτημα της μοναχοκόρης.

Συχνά νομίζουμε ότι είναι τέλεια μια τέτοια ζωή –και είναι, κακά τα ψέματα– αλλά το να είσαι υπερ-προνομιούχα φοιτήτρια έχει και ένα τίμημα. Σε αντίθεση με τους γονείς του Γκαμπέν, που κληρονόμησαν τη δική τους περιουσία, οι δικοί μου την έφτιαξαν μόνοι τους, βήμα βήμα, επομένως περιμένουν ότι θα κάνω καλές σπουδές, ότι θα έχω μια καλή καριέρα, ότι θα ακολουθήσω την ίδια διαδρομή με εκείνους και όλα αυτά.

Η πίεση είναι έντονη.

Οι γονείς μου δε με αφήνουν ποτέ ξεκρέμαστη αλλά θα πρέπει πάντα να τους αποδεικνύω ότι βαδίζω στα βήματά τους και, για την ώρα, πρέπει να παραδεχτώ ότι δεν ξέρω ακριβώς πού πατάω. Ξέρω μόνο ότι έχω ερωτήσεις χωρίς απαντήσεις...

Μορφάζω και κοιτάζω την ώρα, δεν έχω ακόμα πολύ χρόνο μέχρι να έρθει ο Γκαμπέν. Αποφασίζω να βυθιστώ στην μπανιέρα όσο περισσότερο μπορώ για να διώξω το γκρίζο συννεφάκι πάνω από το κεφάλι μου.

Στο σπίτι μας το μπάνιο είναι πελώριο, έχει ράφια και καθρέφτες στους τέσσερις τοίχους, κεριά παντού και μια ιδιαίτερη μυρωδιά που έβαλα από τη στιγμή που εγκαταστάθηκα εδώ. Κάθε φορά που ο Γκαμπέν θέλει να κάνει ντουζ, στραβομουτσουνιάζει και λέει ότι, αν μείνει λίγο παραπάνω σε αυτό το μπάνιο, θα μεταμορφωθεί σε πριγκίπισσα της Ντίσνεϊ.

Είμαι έτοιμη να μπω για το μπάνιο μου, όταν ο Γκαμπέν μού στέλνει μήνυμα.

Λυπάμαι, μωρό, δε θα μπορέσω να έρθω
απόψε, με χρειάζεται ο πατέρας μου. Σε
πειράζει να τα πούμε αύριο;

Α... όχι, ΟΚ.

Στεναχωρήθηκες, μωρό;

Όχι, μην ανησυχείς.

Εντάξει τότε! Σ' αφήνω, πρέπει να φύγω.
Τα λέμε αύριο. 🥰

Μπαίνω στο νερό, λίγο απογοητευμένη. Δεν πρόκειται να χα-
λαρώσω απόψε... Και με την τύχη που έχω, η Ινές θα το εκμε-
ταλλευτεί για να κάνουμε τον Μπουρντιέ ή, ακόμα χειρότερα,
επανάληψη για τις εξετάσεις που θα δώσουμε σε δέκα μέρες.

Οι επαναλήψεις είναι από αυτά που σπάνια μπορώ να αποφύ-
γω ζώντας μαζί της.

Με εξαίρεση δύο μαθήματα, όλα όσα έχουμε διαλέξει είναι
ίδια. Μόνο που εκείνη δε γράφτηκε στην κοινωνιολογία γιατί δεν
ήξερε τι άλλο να κάνει: εγώ ναι. Ήταν μια επιλογή λόγω έλλει-
ψης εναλλακτικής και τώρα έχω πάρει τελείως την κάτω βόλτα...

Το κίνητρό μου για να μπω στο πανεπιστήμιο ήταν το γεγο-

νός ότι με τους γονείς μου ταξιδεύαμε σε όλο τον κόσμο χωρίς ποτέ να μένουμε στο ίδιο μέρος για πάνω από δύο χρόνια. Μέχρι και πέρσι, στο τέλος του σχολείου, ήμασταν στον Καναδά, οπότε η συμφωνία ήταν πως, όταν τελειώσω και για όλη τη διάρκεια των σπουδών μου, δε θα κουνηθούμε καθόλου. Ήθελα να στεριώσω κάπου, να ξεκινήσω μια νέα ζωή, να γνωρίσω κάτι λίγο πιο κανονικό. Οι γονείς μου το κατάλαβαν, εγκαταστάθηκαν κοντά στην Εξ-αν-Προβάνς, όπου γεννήθηκα, κι εγώ βρέθηκα στη Λιλ, στην κοινωνιολογία, στη φοιτητική ζωή.

Αλλά όσο περνά ο καιρός, τόσο νιώθω ότι έχω κολλήσει και δεν είμαι σίγουρη πως τα μαθήματα που έχω διαλέξει έχουν κάποιο νόημα για μένα...

Νιώθω χαμένη και δεν ξέρω τι να κάνω με τη ζωή μου. Αυτή είναι η αλήθεια.

Δεν περνάει μέρα που να μην το σκέφτομαι, ούτε βράδυ που δεν κοιμάμαι χωρίς την αίσθηση πως έχω πάρει λάθος δρόμο, αλλά και χωρίς να ξέρω ποια άλλη κατεύθυνση να ακολουθήσω. Να μιλούσα στους γονείς μου; Θα τους απογοήτευα, κι αυτό δυσκολεύομαι να το χωνέψω.

Ναι, αλλά και μ' εμένα τι γίνεται μέσα μου;

Καρφώνω το βλέμμα μου στο ταβάνι και αναστενάζω. Αν ελπίζω ότι θα μου δώσει μια απάντηση, γελiefμαι. Αλλά όσο πιο πολύ το κοιτάζω, τόσο πιο πολύ σκέφτομαι...

Κι αν τα παρατούσα όλα;

Όχι.

Ναι.

Αχ.

Κλείνω τη μύτη και βουτάω το κεφάλι μου στο νερό.

Πλουπ.

24
κεφάλαια
για να ανοίξεις
πριν από τα
Χριστούγεννα

Τα Χριστούγεννα που όλα θα αλλάξουν

Όταν έχεις μια οικογένεια σαν τη δική μου, έχεις και όλα
τα μέσα για να βρεις την ευτυχία. Ελευθερία, ταξίδια, χρήματα...

Έχω ένα διαμέρισμα που το λατρεύω, την καλύτερη συγκάτοικο
του κόσμου και τη δυνατότητα να σπονδάω αυτό που θέλω...
αλλά μου λείπει κάτι σημαντικό: η όρεξη να κάνω το καθετί.
Νιώθω έτοιμη να τα παρατήσω όλα. Γιατί; Για ποιον; Δεν ξέρω
ακόμα τι θέλω, κι αυτό είναι ίσως το χειρότερο.

Αλλά αυτή η Ένωση που βοηθάει φοιτητές με λιγότερη τύχη
από τη δική μου, για την οποία αποφάσισα να εργαστώ
εθελοντικά όλο τον Δεκέμβριο, μπορεί να φέρει τελικά τα πάνω
κάτω. Εκεί θα διοργανώσω το καλύτερο Secret Santa της ζωής
μου, ενώ θα δώσω στον μυστηριώδη Ρωμαίο να καταλάβει ότι
το πιο ωραίο δώρο είναι που με κοιτάει βαθιά στα μάτια.

Άραγε θα τολμήσω να του αποκαλύψω ποια είμαι πραγματικά;

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΓΑΠΗΣ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗΣ ΜΕΤΡΗΣΗΣ

Ένα νέο κεφάλαιο για να ανακαλύψεις κάθε μέρα...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800
psychogios.gr | info@psychogios.gr

ISBN: 978-618-61-6130-4

ΚΩΔ. ΜΗΤ/ΣΗΜ: 31660